

Zadeva C-423/21

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

12. julij 2021

Predložitveno sodišče:

Oberster Gerichtshof (Avstrija)

Datum predložitvene odločbe:

22. junij 2021

Vlagateljica revizije (v nadaljevanju: tožeča stranka):

Grand Production d.o.o.

Nasprotne stranke v postopku z revizijo (v nadaljevanju: tožene stranke):

GO4YU GmbH

DH

GO4YU d.o.o Beograd

MTEL Austria GmbH

Predmet postopka v glavni stvari

Avtorska pravica – Predlog medijskega podjetja s sedežem v Srbiji za izdajo začasne odredbe proti upravljavki pretočne platforme s sedežem v Srbiji, ki njegove programe razširja po vsem svetu - tudi v Avstriji -, ter proti tretjim osebam s sedežem v Uniji, ki so pogodbeno in/ali v skladu s pravom družb povezane s to upravljavko– Izraz „priobčitev del“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29/ES – Načelo teritorialnosti – Člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012

Vprašanja za predhodno odločanje

I. Ali je treba izraz „priobčenj[e] [...] javnosti“ iz člena 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju

določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230) razlagati tako, da jo izvaja neposredni upravljavec pretočne platforme (ki v obravnavni zadevi nima sedeža v Uniji), ki

- sam odloča o vsebini in zatemnitvi televizijskih oddaj, ki jih razširja, in te tehnično izvede,
- ima izključne skrbniške pravice za pretočno platformo,
- lahko vpliva na to, katere televizijske programe lahko končni uporabnik sprejema prek storitev, ne more pa vplivati na vsebino programov,
- je edina nadzorna točka za to, katere programe in vsebine je mogoče gledati ob katerem času in na katerih območjih,

če se pri tem

- uporabniku ne posreduje le dostopa do programskih vsebin, katerih spletno uporabo so vsakokratni imetniki pravic dovolili, temveč tudi do takih zaščiteneh vsebin, glede katerih niso bile pridobljene pravice, in
- neposredni upravljavec pretočne platforme ve, da njegova storitev brez soglasja imetnikov pravic omogoča tudi sprejem zaščiteneh programskih vsebin, s tem ko končne stranke uporabljajo storitve VPN, ki dajejo vtis, da se IP-naslov in naprava končnih strank nahaja na območjih, za katera obstoji soglasje imetnika pravic, vendar
- je bil brez soglasja imetnikov pravic tudi brez vzpostavitve VPN tunela prek pretočne platforme dejansko več mesecev mogoč sprejem zaščiteneh programskih vsebin?

II. V primeru, da je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

Ali je treba izraz „priobčenj[e] [...] javnosti“ iz člena 3(1) Direktive 2001/29/ES razlagati tako, da tako priobčitev izvajajo tudi tretje osebe (ki v obravnavani zadevi nimajo sedeža v Uniji), ki je z upravljavcem pretočne platforme, opisanim v prvem vprašanju, povezana pogodbeno in/ali na podlagi prava družb, , in ki, ne da bi same imele vpliv na zatemnitve in na programe in vsebine oddaj, ki so dane na pretočno platformo,

- oglašujejo pretočno platformo upravljavca in njene storitve, in/ali
- s strankami po 15 dneh sklenejo poskusne naročnine, ki potečejo samodejno, in/ali
- skrbijo za stranke pretočne platforme kot služba za podporo strankam, in/ali

- na svoji spletni strani ponujajo plačljive naročnine za pretočno platformo neposrednega upravljavca in potem delujejo kot pogodbeni partner strank in prejemnik plačil, pri čemer se plačljive naročnine pripravijo tako, da je izrecno opozorilo na to, da določeni programi niso na voljo, dano le tedaj, ko stranka ob sklenitvi pogodbe izrecno navede, da želi gledati te programe, vendar takrat, ko stranka tega ne navede oziroma konkretno ne povpraša o tem, stranke na to niso vnaprej opozorjene?

III. Ali je treba člen 2(a) in (e) ter člen 3(1) Direktive 2001/29/ES v povezavi s členom 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1) razlagati tako, da je v primeru uveljavljanja kršitve avtorskih in sorodnih pravic, ki jih zagotavlja država članica sodišča, ki obravnava zadevo, to sodišče – ker načelo teritorialnosti nasprotuje pristojnosti za presojanje nacionalnih sodišč glede kršitev v tujini – pristojno le za odločanje o škodi, ki je bila povzročena na ozemlju države članice, ki ji pripada to sodišče, ali pa lahko ali mora to sodišče odločiti tudi o dejanjih, ki so bila po trditvah oškodovanega avtorja storjena zunaj tega ozemlja (po vsem svetu)?

Navedene določbe prava Unije

Člen 2(a) in (e), člen 3(1) ter člen 5(2)(b) in (5) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi ter člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah

Navedene nacionalne določbe

Členi 15(1), 17(1), 18(3), 18a(1), 59a, 76a Urheberrechtsgesetz (zakon o avtorski in sorodnih pravicah; v nadaljevanju: UrhG)

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Tožeča stranka je družba, ustanovljena po srbskem pravu s sedežem v Srbiji in producira televizijske oddaje, ki jih v Srbiji na oddajnikih skupine PRVA in pri tretji toženi stranki, prav tako s sedežem v Srbiji, prenaša na svoji pretočni platformi go4yu.tv po vsem svetu. Tretja tožena stranka svojo pravico do radiodifuznega oddajanja med drugim štirih priljubljenih televizijskih oddaj v Srbiji in Črni gori izpeljuje iz pogodb s skupino PRVA; za občinstvo, ki se ne nahaja v teh državah, je treba te oddaje „zatemniti“, tako da jih ni mogoče ne

slišati ne gledati, saj ima zunaj teh držav izključno tožeča stranka pravico radiodifuznega oddajanja teh oddaj. Takoj ko se IP-naslov, iz katerega se dostopa do platforme, pripiše napravi v drugi državi, tretja tožena stranka kot skrbnica pretočne platforme sproži zatemetitve; tretja tožena stranka je edina nadzorna točka za to, katere programe in vsebine je mogoče gledati na različnih ozemljih. Občinstvo pa lahko to zaobide tako, da se s storitvijo tretje tožene stranke poveže prek VPN-naslova, ki daje vtis, da se naprava nahaja v Srbiji ali Črni gori (ponudniki internetnih storitev ali aplikacije ponujajo take storitve, kar je tretji toženi stranki znano).

- 2 V obdobju od 30. aprila 2020 do 15. junija 2020 je bilo mogoče v Avstriji prek platforme tretje tožene stranke gledati te štiri oddaje tožeče stranke, ne da bi bilo treba uporabiti VPN tunel.
- 3 Pretočno platformo go4yu.tv v Avstriji oglašuje prva tožena stranka, avstrijska kapitalska družba, ki s strankami sklepa poskusne naročnine, ki samodejno potečejo in ki skrbi za službo za podporo strankam. Poslovodja in edina družbenica prve tožene stranke je druga tožena stranka. Tretja tožena stranka je edina družbenica četrte tožene stranke, avstrijske kapitalske družbe, ki ponuja plačljive naročnine za pretočno platformo in nastopa kot prejemnica plačil.
- 4 Tožeča stranka je prvo in tretjo toženo stranko z opominom z dne 4. oktobra 2019 opozorila na kršitev avtorskih pravic, ker se njene štiri oddaje prenaša brez njenega soglasja, in je zahtevala opustitev. Podobno opozorilo z zahtevo za opustitev je sledilo v drugem opominu tožeče stranke z dne 25. februarja 2020 prvi in drugi toženi stranki. Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju, Avstrija) je 28. septembra 2020 izdalo sklep o predlogu za izdajo začasne odredbe, ki je bil 28. januarja 2021 s sklepom Oberlandesgericht Wien (višje deželno sodišče na Dunaju, Avstrija) deloma potrjen in deloma spremenjen. Začasna odredba proti tretji toženi stranki je za Avstrijo postala pravnomočna, vendar želi tožeča stranka s svojo revizijo pred OGH (vrhovno sodišče, Avstrija) doseči, da se ugotovi njenemu zahtevku proti vsem štirim toženim strankam za ves svet.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 5 Tožeča stranka v utemeljitev svojega opustitvenega zahtevka navaja, da je treba ravnanja vseh sodelujočih toženih strank šteti kot oddajanje v smislu člena 17 avstrijskega Urheberrechtsgesetz (UrhG) in kot priobčitev del javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29/ES, ki posega v izključno pravico radiodifuznega oddajanja tožeče stranke.
- 6 Prva, druga in četrta tožena stranka temu nasprotujejo češ, da zato, ker niso odgovorne za vsebino programov in niso storile kršitev, niso pasivno legitimirane.

- 7 Tretja tožena stranka je navedla, da gledalcem zunaj Srbije in Črne gore (v skladu z navodili skupine PRVA) zatemni programe, ki jih upravičeno prenaša v teh državah.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 8 Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe je dodatek k predlogu za sprejetje predhodne odločbe Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) v zadevi C-426/21 (tam drugo vprašanje za predhodno odločanje).
- 9 S prvim in drugim vprašanjem naj se razjasni, ali so poleg tretje tožene stranke kot neposredne upravljavke pretočne platforme tudi prva in druga tožena stranka ter četrta tožena stranka odgovorne za priobčitev zaščitenih programskih vsebin javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29/ES.
- 10 Tako bi bilo, če bi zadostovalo, da se zavestno olajšajo protipravna ravnanja tretjih oseb (torej v obravnavanem primeru kršitev avtorskih pravic).
- 11 Če pa bi bila dodatno potreben poseben element volje, potem tožene stranke ne bi bile odgovorne za priobčitev javnosti.
- 12 S tretjim vprašanjem je treba razjasniti, ali se v obravnavanem primeru lahko uporabi načelo teritorialnosti, v skladu s katerim se varstvo, ki ga tožeča stranka uveljavlja v skladu z avstrijskim avtorskim pravom nanaša le na Avstrijo in lahko tožeča stranka zato uveljavlja opustitveni zahtevek, ki je omejen le na Avstrijo.
- 13 V pravni teoriji se tak pristop graja in trdi, da so avtorskopravni zahtevki kot so osebnostne pravice (glej sodbo z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan (C- 194/16, EU:C:2017:766) globalno naravnani in jih je mogoče uveljavljati pred nacionalnimi sodišči na svetovni ravni, nemara ker gre tudi tu za enotne in nerazdružljive zahtevke, ki jih je mogoče vložiti pri sodišču, ki je v skladu s sodno prakso, kot izhaja iz sodbe Sodišča z dne 7. marca 1995, Shevill (C-68/95, EU:C:1995:61), točke 25, 26 in 32, ter iz njegove sodbe z dne 25. oktobra 2011, eDate Advertising (C- 509/09 in C- 161/10, EU:C:2011:685), točka 42 in 48, pristojno za odločanje o zahtevku za povračilo celotne škode.
- 14 Kot sodišče zadnje instance mora OGH (vrhovno sodišče) vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe, če pravilna uporaba prava Unije ni tako jasna, da ne bi bilo prostora za razumni dvom. Takšni dvomi tu obstajajo.